

a nemzet történelmi tudását; amely ekére szorítja rá az erejét, hogy tartsa maga alatt a földet . . .

Tisztelet és hódolat a zirci hétszázötven évnek, magyarságunk hűségés őrének és apostolának !

K. E.

ESTI HÓ.

A fákon pihen a hó,
 fehér mint a lilium,
 ó, én szeretem a hót,
 ő az evangéliom,
 ő mindenkit eltakar,
 aki élni nem akar.
 A szép hercegnőt is el
 s a híres költőt is el,
 eltakarja a bárót
 és a járadt javágót.
 Lelke nincs és mégis él,
 festve nincs s mégis fehér,
 úgy csillog és úgy lebben,
 mint a képeskönyvekben.
 Nézd, hogy világít a fa,
 rászáll a hó mint vatta,
 rászáll a kis madárra,
 kicsiny sovány hátára.
 A hó mindenkit szeret,
 keze jég, szíve meleg,
 melengeti a nádat
 és az alvó fűszálat.
 Bámulom a hó leplét
 és fölötte az estét,
 a hó és az éj, ezek
 szépen összeillenek.
 Kínézek ablakomból
 s mintha harmóniumból
 szállna felém az álom.
 A hó pihen a fákon.

ELHAGYOTT A JEGENYEFA.

Elhagyott a jegenyefa,
 szalad fel a mennyországba.
 Én még most is lent vagyok,
 árok partján cammogok.
 Milyen jó a jegenyének!
 Még legkisebb levelének

is szívesen beállnék,
 lennék alatta árnyék,
 hajszálgöckere is lennék,
 benne mint a nedv keringnék,
 lennék zöld színe és sárga
 levelének halványasága!

Gulyás Pál.